

Nr 208.

Av herr **Bergström, David**, med förslag till ändrad lydelse av § 46
regeringsformen.

Inom åtskilliga delar av landet hava på de senare åren uppkommit verkliga bekymmer däröfver att landshövdingarna i så hög grad tagas i anspråk för andra värv än dem, åt vilka de äro satta att ägna sina krafter och sin tid, nämligen öfvervakandet och ledningen av länets styrelse och allt vad därtill hör.

I avseende å landshövdingarnas förbindelser med och uppdrag från enskilda företag har, genom riksdagens medverkan, från och med mitten av år 1930 inträtt en reglerande begränsning på ett område. Från nämnda tidpunkt räknat äga de ej längre att innehava ordförande- eller ledamotskap i styrelse för bankaktiebolag eller solidariskt bankbolag eller befattning såsom funktionär i dylikt bolag.

I fråga om den belastning — vid sidan av landshövdingetjänsten — med allmänna uppdrag av olika slag, för vilken en del landshövdingar varit föremål från de skiftande regeringarnas sida, torde en närmare utredning däremot komma att visa snarare en uppåtgående kurva än motsatsen.

Ett är i varje fall visst, nämligen att vederbörande tjänsteinnehavares ställning i länet och i länsstyrelsen måste bliva lidande av en dylik belastning med uppgifter och angelägenheter, som ej höra till hans tjänst, och att de län och de länsstyrelser, vilkas öfverhuvud i långa tider äro upptagna av andra ting än de till länets skötsel och omvårdnad hörande och i följd därav tidvis kanske endast kunna hugna länsstaden med ett eller annat kortare besök, icke fara väl därav i längden.

Från länsbefolkningens sida är det ett naturligt och befogat anspråk att i de ärenden, som ligga densamma om hjärtat, få tillfälle att vid behov muntligen rådföra sig med länets öfverhuvud och för honom framlägga sina synpunkter och önskemål. För denna befolkning framstår det därför som ett rättmätigt krav, att landshövdingen som regel skall finnas i sitt län och icke annorstädes.

Att det ur länsstyrelsernas synpunkt eller med andra ord ur ren förvaltningssynpunkt är av vikt, att den ledande och öfvervakande handen i regel befinner på sin plats och i full verksamhet därstädes, därom har riksdagen nyligen fått mottaga beaktansvärda vittnesbörd.

I varje tid och icke minst under nuvarande utvecklingsskede måste det sålunda anses vara av stor betydelse, att lantregeringens organ äro och förbliva

så säkert och så effektivt arbetande som möjligt inom sina respektive län under sin främste ledares oavlätliga ledning.

Till främjande av detta mål och i förvissning, att en grundlagsändring i detta syfte skall lända länens befolkning såväl som länsstyrelserna till gagn, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte såsom vilande till vidare grundlagsenlig behandling antaga följande förslag till ändrad lydelse av § 46 Regeringsformen:

§ 46.

Landet skall förbliva indelat i hövdingdömen under den vanliga lantregeringen. Ingen — — — förordnas.

Allenast där tvingande omständigheter det påkalla, må Konungen tilldela landshövding uppdrag, som medför vistelse utanför länet.

Stockholm den 21 februari 1931.

David Bergström.